

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 3 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Tomasz Wojciechowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2019 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa P. Z.

przeciwko K. C.

o zapłatę

oraz sprawy z powództwa wzajemnego K. C.

przeciwko P. Z.

o zapłatę

I. W sprawie z powództwa głównego:

1. Zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda P. Z. kwotę 300.000 zł (słownie: trzysta tysięcy złotych 00/100 groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) od dnia 30 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości dwukrotności zwykłych odsetek ustawowych (odsetki maksymalne) od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

2. Kosztami procesu w całości obciąża pozwanego K. C., szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda na poziomie dwukrotności stawki minimalnej.

II. W sprawie z powództwa wzajemnego:

1. Zasądza od pozwanego P. Z. na rzecz powoda K. C. kwotę 11.860,75 zł (słownie: jedenaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt złotych 75/100 groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 16 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

2. Kosztami procesu w całości obciąża pozwanego P. Z., szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu, przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda na poziomie dwukrotności stawki minimalnej.

/-/ SSO M. Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 21 listopada 2014 r. **powód P. Z.**, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, aby **pozwany K. C.** zapłacił na rzecz powoda kwotę 300.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 30 marca 2014 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 28.800 zł w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty,

również w razie wniesienia w ustawowym terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty, bądź skierowania sprawy do postępowania zwykłego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dnia 29 marca 2011 r. strony zawarły umowę przelewu wierzytelności, mocą której powód przeniósł na rzecz pozwanego przysługujące mu względem D. M. wierzytelności na łączną kwotę 710.273 zł, a pozwany zobowiązał się uiścić powodowi cenę w wysokości 300.000 zł do dnia 29 marca 2014 r. Pozwany nie dokonał zapłaty ceny za przeniesioną na jego rzecz wierzytelność w umówionym terminie.

W dniu 29 maja 2015 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądanie powoda.

Pismem z dnia 19 czerwca 2015 r. pełnomocnik pozwanego wniósł **sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym**, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych w kwocie 43.217,00 zł.

W uzasadnieniu, pozwany podniósł, iż przysługiwała mu wobec powoda wzajemna wierzytelność w kwocie 310.126,03 zł należna z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z dwóch lokali użytkowych położonych w P. w kwocie 19.679,00 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., do dnia 31 grudnia 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami, nabyta na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r. Powód był podnajemcą opisanych lokali użytkowych na podstawie umowy podnajmu z dnia 16 czerwca 2004 r., oraz umowy podnajmu z dnia 6 grudnia 2004 r., zawartych ze Związkiem (...), dysponującym lokalami na podstawie umowy najmu z dnia 28 lipca 2008 r., zawartej z Miastem P.. Pomimo rozwiązania obu umów powód nie zwrócił wynajmowanych lokali. Pozwany wierzytelność przysługującą wobec powoda nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014 r. zawartej z Przedsiębiorstwem (...) Spółka z o.o. Spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w P., którą spółka wcześniej nabyła od Związku (...) na podstawie umowy przewłaszczenia wierzytelności z dnia 25 kwietnia 2014 r. Pozwany wskazał, iż dnia 16 czerwca 2014 r., złożył oświadczenie o potrąceniu powyższej należności z wierzytelnością powoda, w wyniku czego obie wierzytelności umorzyły się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej, a pozostała do zapłaty część opiewała na kwotę 11.860,75 zł. Powyższe oświadczenie nie zostało przez pozwanego odebrane.

Powód ustosunkował się do sprzeciwu od nakazu zapłaty w swoim piśmie z dnia 24 lipca 2015 r., podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Podkreślił, że w przeszłości strony prowadziły wspólne interesy, w ramach których powstawały roszczenia powoda do pozwanego o zapłatę. W celu uniknięcia sporów na przyszłość, strony w § 3 aneksu do ugody z dnia 12 października 2011 r., sporządzonego w formie aktu notarialnego, rep. A nr 17428/2011, zawarły zapis, zgodnie z którym pozwany zrzekł się na przyszłość prawa do potrącania ewentualnych jakichkolwiek wierzytelności przeciwko powodowi.

Pismem z dnia 29 września 2015 r., pełnomocnik powoda wniósł **powództwo wzajemne** o zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) kwoty 11.860,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2014 r., do dnia zapłaty oraz zasądzenie o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.500,00 zł.

W odpowiedzi na pozew wzajemny, dnia 15 października 2015 r. powód wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego w całości, zasądzenie od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) zwrotu kosztów procesu związanych z wniesieniem pozwu wzajemnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powoda (pозwanego wzajemnego) P. Z. łączyły ze Związkiem (...) w W. dwie umowy podnajmu lokali użytkowych położonych przy ul. (...) i ul. (...): z dnia 16 czerwca 2004 roku oraz z dnia 6 grudnia 2004 roku. Związek (...) dysponował ww. lokalami na podstawie umowy najmu z dnia 28 lipca 2008 roku zawartej z Miastem P.. W prawa i obowiązki Związku (...) wstąpił następnie Związek (...).

Wyżej wymienione umowy podnajmu łączące powoda P. Z. ze Związkiem (...) zostały wypowiedziane ze skutkiem natychmiastowym z powodu zaległości w opłatach pismami z dnia 19 listopada 2008 roku oraz z 30 grudnia 2008 roku. Powód P. Z. nie opuścił dobrowolnie pomieszczeń, mimo że nie uiszczał należnego czynszu. Za czas, gdy powód zajmował lokale użytkowe, Związek (...) był obowiązany do uiszczania czynszu na rzecz Miasta P.. Z uwagi na to, że Związek nie dysponował środkami pieniężnymi na pokrycie tych wydatków, czynsz był opłacany przez A. G., który była zainteresowany prowadzeniem w tych lokalach działalności gospodarczej. A. G. następnie sprzedał swoją wierzytelność wobec Związku podmiotowi gospodarczemu - (...) Spółce z o. o. spółce komandytowo-akcyjnej w P., której był prokurentem i osobą zarządzającą.

W dniu 3 lipca 2009 roku Sąd Rejonowy (...) w P. wydał w stosunku do powoda wyrok eksmisyjny, nakazujący mu opuszczenie lokali użytkowych położonych przy ul. (...) i ul. (...). Powód P. Z. opuścił oba lokale dopiero 20 stycznia 2012r., co potwierdzają sporządzone protokoły zdania lokali.

Dowód: zeznania świadka A. Ł. (k. 328-330), zeznania świadka A. M. (k. 348-350), zeznania świadka P. D. (k. 380-383), zeznania świadka M. N. (k. 380-383), zeznania A. G. (k. 402 akt), wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2012 roku (k. 529-536), wyrok Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 3 lipca 2009 roku (k. 491-492), protokoły zdania lokali (k. 620-623)

Powód P. Z. i pozwany K. C. zawarli w dniu 29 marca 2011 r. umowę przelewu wierzytelności. Na mocy postanowień w/w umowy powód przeniósł na rzecz pozwanego wierzytelności przysługujące mu w stosunku do D. M. z tytułu płatności dokonanych przez niego za zobowiązania D. M. w łącznej wysokości 710.273,00 zł.

Z tytułu przelewu wszystkich wierzytelności pozwany zobowiązał się uiszczyć powodowi cenę w wysokości 300.000 zł. Kwota ta miała zostać uiszczona przez pozwanego na rachunek bankowy powoda w terminie do dnia 29 marca 2014 roku. Strony umowy ustaliły, że w przypadku opóźnienia w zapłacie całości bądź części ceny, powodowi P. Z. będą przysługiwały odsetki umowne, których wysokość będzie wynosić czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne).

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2011 roku z podpisami notarialnie poświadczonymi (k. 7-11)

Tego samego dnia, tj. 29 marca 2011r. strony zawarły ponadto ugodę w formie aktu notarialnego, na podstawie której, pozwany K. C. zobowiązał się do zapłaty powodowi P. Z. kwoty 900.000 zł długu w dwóch ratach: 400.000 zł do 30 czerwca 2011r. i 500.000 zł do 21 grudnia 2011r.

Dnia 12 października 2011r. strony zawarły w formie aktu notarialnego aneks do ugody z dnia 29 marca 2011r. Strony w aneksie do ugody dokonały szczegółowych ustaleń co do zaliczenia poszczególnych wpłat dokonanych przez pozwanego na rzecz powoda i ostatecznie uznały, że z tytułu ugody z dnia 29 marca 2011r. do zapłaty na rzecz powoda pozwanemu pozostaje kwota 534.257,54 zł.

Strony jednocześnie ustaliły, że na moment podpisania niniejszego aneksu, powód P. Z. nie ma żadnych innych roszczeń wobec pozwanego K. C., w tym również z jakiegokolwiek innego tytułu, poza umową przelewu wierzytelności z 29 marca 2011r. zawarłą w formie pisemnej, z podpisami notarialnie poświadczonymi, jak również, że pozwany K. C. na moment podpisania aneksu nie ma jakichkolwiek roszczeń względem powoda P. Z..

W paragrafie 3 w/w aneksu do ugody pozwany K. C. zrzekł się na przyszłość prawa do potrącenia ewentualnych jakichkolwiek wierzytelności przeciwko powodowi P. Z..

Dowód: akt notarialny rep. A nr (...) z dnia 12 października 2011 roku (k. 201-212)

Dnia 25 kwietnia 2014r. Związek (...) zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną w P. umowę przewłaszczenia wierzytelności na zabezpieczenie. Przedmiotem przewłaszczenia była niesporna, wymagalna wierzytelność Związku wobec P. Z. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z 2 lokali użytkowych położonych w P. przy ul. (...) (na pierwszym piętrze, parterze i piwnicy) za okres od 1 stycznia 2011r. do połowy stycznia 2012r. (po 19.679 zł za każdy miesiąc). Strony umowy ustaliły, iż w przypadku nieuregulowania przez Związek swoich zobowiązań wobec spółki (...) do dnia 20 maja 2014r., wierzytelności będące przedmiotem przewłaszczenia przechodzą ostatecznie i nieodwołalnie na rzecz spółki. Związek nie uregulował swoich zobowiązań w określonym terminie, tym samym wierzytelność przeszła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w P..

Dnia 3 czerwca 2014r. pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną w P. a pozwanym K. C. została zawarta umowa przelewu wierzytelności przysługującej spółce wobec powoda P. Z. z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z dwóch lokali użytkowych w łącznej wysokości 321.986,78 zł za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2011r. Cena z tytułu przelewu wierzytelności została przez pozwanego K. C. uiszczona.

Dowód: umowa przewłaszczenia wierzytelności na zabezpieczenie z 25 kwietnia 2014r.(k. 177-179 akt), umowa przelewu wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014r. (k. 176-176v akt), zeznania świadka A. Ł. (k. 328-330), zeznania świadka A. M. (k. 348-350), zeznania świadka P. D. (k. 380-383), zeznania świadka M. N. (k. 380-383), zeznania świadka A. G. (k.402), wyciąg bankowy (k. 669 akt)

W dniu 16 czerwca 2014 roku pozwany K. C. – działając poprzez ustanowionego pełnomocnika – złożył powodowi P. Z. oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu względem powoda wierzytelności w kwocie 321.986,78 zł, należnej tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie przez powoda z dwóch lokali użytkowych położonych w P. przy ul. (...) i ul. (...), nabytej na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014r. z wierzytelnością przysługującą powodowi P. Z. wobec pozwanego K. C. z tytułu ceny za przeniesienie wierzytelności w stosunku do dłużnika D. M., zgodnie z umowa z dnia 29 marca 2011r. w wysokości 310.126,03 zł Do zapłaty na rzecz pozwanego K. C., po dokonaniem potrąceniu przypadała kwota 11.860,75 zł.

Pisma zawierające ww. oświadczenie zostały przesłane na trzy różne adresy powoda P. Z. oraz na adres kancelarii jego pełnomocnika reprezentującego do w toku prowadzonych pomiędzy stronami rozmów. Wszystkie trzy pisma wysłane na różne adresy powoda zostały zwrócone do nadawcy z uwagi na ich niepodjęcie w terminie.

Dowód: Pisma z dnia 16 czerwca 2014 roku wraz z pismami zwróconymi oraz zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k. 151-175)

Wartość rynkowa czynszu najmu pomieszczeń przy ul. (...) i ul. (...) za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r. wyniosła 227.705 zł.

Dowód: opinia biegłego R. D. z dnia 25 stycznia 2019r. (k. 719-744 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, a nadto na podstawie zeznań świadków, opinii biegłego sądowego R. D. oraz zeznań powoda.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Sąd również nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów także nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej

sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. Ł., A. M., P. D., M. N. i A. G., albowiem ich zeznania były logiczne, spójne oraz korelowały z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z dokumentami w postaci umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 25 kwietnia 2014r., umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014r. wraz z załącznikiem nr 1, oświadczeniem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo-akcyjną w P. z dnia 29 marca 2017r. oraz wyciągiem bankowym potwierdzającym wpłatę kwoty 200.000 zł przez pozwanego na rachunek spółki (...).

Na podkreślenie również zasługuje, że przy ustalaniu stanu faktycznego, Sąd przede wszystkim opierał się na dokumentach złożonych przez obie strony, albowiem pozwalały one na ustalenie wszystkich istotnych kwestii, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Za przydatną i wyczerpującą Sąd uznał również opinię biegłego sądowego R. D. z dnia 25 stycznia 2019 r., złożoną do akt niniejszej sprawy. Oceniając opinię sporządzoną przez biegłego Sąd miał na uwadze wytyczne Sądu Najwyższego, w tym orzeczenie z dnia 15 czerwca 1970 r. (I CR 224/70, Biul. SN 1970, nr 11, poz. 203), zgodnie z którym kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu prawidłowości – z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego – rozumowania przeprowadzanego w jej uzasadnieniu, które doprowadziło do wydania takiej, a nie innej opinii. Sąd ocenia też opinię pod względem fachowości oraz rzetelności. Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd uznał opinię biegłego za w pełni wartościowy materiał dowodowy o istotnym znaczeniu dla dokonania ustaleń w niniejszej sprawie. Opinia biegłego podlega, tak jak i inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., jednakże cechą odróżniającą opinię od innych dowodów są szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, takie jak: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, jak również zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, Nr 4, poz. 64). Przechodząc zatem do oceny opinii sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania, przy zastosowaniu podanych wyżej kryteriów należy wskazać, że Sąd miał najwyższy stopień zaufania do kompetencji i poziomu wiedzy reprezentowanej przez sporządzającego opinię specjalistę. Biegły wykazał się szczegółowymi badaniami połączonymi z oględzinami rzeczonyj nieruchomości, co znalazło potwierdzenie w załączonej dokumentacji fotograficznej. Co istotne, również strony nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń co do jej treści i nie wniosły o wysłuchanie jej autora na rozprawie.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda (pozwanego wzajemnego) P. Z., jednakże z uwagi na to, że ustalenie stanu faktycznego opierało się w głównej mierze na materiale dowodowym w postaci dokumentów, nie wniosły one niczego nowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zarówno powództwo główne, jak i wzajemne zasługiwały na uwzględnienie. Powód (pozwany wzajemny) legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie wywodził z zawartej w dniu 29 marca 2011 roku z pozwanym (powodem wzajemnym) umowy przelewu wierzytelności.

W myśli art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Co istotne, na podkreślenie zasługuje, że fakt zawarcia przez strony umowy cesji wierzytelności był między stronami bezsporny. Pozwany nie kwestionował zawarcia umowy z powodem, na podstawie której był on obowiązany do uiszczenia kwoty 300.000 zł tytułem ceny za sprzedane wierzytelności do dnia 29 marca 2014r. Podnosił jedynie, że na skutek oświadczenia z dnia 16 czerwca 2014r. dokonał potrącenia należnej powodowi kwoty 310.126,03 zł (należność główna powiększona o skapitalizowane odsetki), z przysługującą mu wobec powoda wierzytelnością w wysokości

321.986,78 zł nabytą w oparciu o umowę cesji z 3 czerwca 2014r. od (...) spółki z o. o. spółki komandytowo-akcyjnej w P..

Zgodnie zaś z art. 498 § 1 gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Nadto zgodnie z § 2 wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. W myśl art. 499 potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Powód podniósł w niniejszej sprawie, że strony wyłączyły możliwość potrącenia jakichkolwiek wierzytelności, albowiem w aneksie do ugody z dnia 12 października 2011r. pozwany K. C. zrzekł się na przyszłość prawa do potrącenia ewentualnych jakichkolwiek wierzytelności przeciwko powodowi. (k. 208 akt). Tym samym jego powództwo winno zostać uwzględnione w całości.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 listopada 2000 r., sygn. akt (...) wskazał, iż strony mogą w sposób odmienny od regulacji ustawowej kształtować przesłanki, skutki i sposób potrącenia, bądź w ogóle wyłączyć możliwość umorzenia wierzytelności przeciwstawnych. Tożsame stanowisko zawarł w swoim orzeczeniu z dnia 29 marca 2012 r. Sąd Apelacyjny w K., sygn. akt (...), który stwierdził, że instytucja potrącenia ustawowego nie jest oparta na przepisach o charakterze bezwzględnie obowiązującym (*ius cogens*), co oznacza że dłużnik może prawem potrącenia swobodnie rozporządzać, tj. może się go zrzec jak i strony w drodze umowy mogą to prawo wyłączyć jak i zmodyfikować.

Tym samym, skoro pozwany zrzekł się możliwości potrącenia jakichkolwiek swoich wierzytelności z wierzytelnościami powoda, nie może obecnie w niniejszym procesie skorzystać z możliwości podniesienia zarzutu potrącenia.

W ocenie Sądu, żądanie objęte pozwem głównym okazało się zasadne. Sąd nie miał zastrzeżeń co do prawidłowości sporządzenia umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2011r. i tym samym zasądził dochodzoną przez powoda P. Z. od pozwanego K. C. kwotę w wysokości 300.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne) od dnia 30 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz w wysokości dwukrotności zwykłych odsetek ustawowych (odsetki maksymalne) od 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Pozwany K. C. nie przedstawił natomiast żadnych zarzutów, oprócz oczywiście zarzutu potrącenia, który nie został uwzględniony, które mogłyby skutkować oddaleniem powództwa.

Kosztami procesu głównego Sąd w całości obciążył pozwanego, szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda na poziomie dwukrotności stawki minimalnej.

Sąd uwzględnił również powództwo wzajemne, w którym pozwany (powód wzajemny) K. C. dochodził zapłaty od powoda (pozwanego wzajemnego) P. Z. kwoty 11.860,75 zł tytułem części wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z dwóch lokali użytkowych o powierzchni 267,29 m² i 205,7 m² w okresie od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r., którą to wierzytelność nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 czerwca 2014r. od (...) spółki z o. o. spółki komandytowo-akcyjnej w P..

Powód (pozwany wzajemny) odnosząc się do pozwu wzajemnego podnosił nie tylko niewykazanie istnienia wierzytelności nim objętej, ale również brak wykazania definitywnego przejścia wierzytelności przysługującej Związkowi (...) w P. na (...) spółkę z o. o. spółkę komandytowo – akcyjną w P.. Podkreślić jednak należy, iż strona powodowa (pozwana wzajemna) nie przedstawiła żadnych skonkretyzowanych zarzutów co do roszczenia objętego pozwem wzajemnym, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie istnieje. Bezsporne w sprawie było, że powód (pozwany wzajemny) wynajmował 2 lokale użytkowe od Związku (...) w W., następnie Związku (...) w P., a także, iż miał zaległości w uiszczaniu czynszu z tego tytułu. Nie budzi wątpliwości Sądu, że wyrokiem zaocznym z dnia 3 lipca 2009r. Sąd Rejonowy (...) w P. orzekł eksmisję powoda P. Z. z obu lokali (k. 491). Wyrok uprawomocnił się 30 grudnia 2011r. powód opuścił oba lokale dopiero 20 stycznia 2012r.. Tym samym zasadne jest twierdzenie strony pozwanej

(powodowej wzajemnej) o przysługiwaniu jej wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokali przez powoda (pozwanego wzajemnego) za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r., w oparciu o treść art. 224 kc i art. 225 kc.

Gołosłowne okazały się również twierdzenia powoda (pozwanego wzajemnego) co do braku wykazania definitywnego przejścia wierzytelności przysługującej Związkowi (...) w P. na (...) spółkę z o. o. spółkę komandytowo – akcyjną w P.. Wprawdzie z umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 25 kwietnia 2014r. wynika, że istniała możliwość zapłaty przez Związek zobowiązania wobec spółki, co skutkowałoby obowiązkiem spółki do zwrotnego przeniesienia własności wszystkich wierzytelności, które były przedmiotem umowy. Podkreślić jednak należy, że jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka A. Ł. (Prezesa Zarządu Związku w czasie podpisywania umowy) oraz A. G., Związek (...) nie zwrócił kosztów poniesionych przez spółkę, bo nie miał na to środków finansowych. Tym samym doszło do skutecznego przejścia wierzytelności na rzecz (...) spółki z o. o. spółki komandytowo – akcyjnej w P..

Bezzasadny okazał się również zarzut powoda (pozwanego wzajemnego) co do pozorności umowy z dnia 3 czerwca 2014r. zawartej przez (...) spółkę z o. o. spółkę komandytowo – akcyjną w P. z pozwanym (powodem wzajemnym). Powód (pozwany wzajemny) nie zdołał wykazać, by zostały spełnione przesłanki pozorności oświadczenia woli wskazane w art., 83 kc. Co istotne, pozwany (powód wzajemny) uiścił cenę 200.000 zł ustaloną przez strony umowy w załączniku nr 1 do umowy na rachunek spółki w dwóch transzach (k. 669 i 678 akt).

Na podkreślenie zasługuje, że fakt korzystania przez powoda (pozwanego wzajemnego) z dwóch lokali użytkowych przy ul. (...) i ul. (...) bez tytułu prawnego od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r. nie został skutecznie przez niego zakwestionowany.

Kwota należnego odszkodowania została ustalona w oparciu o opinię biegłego sądowego R. D.. Pozwany (powód wzajemny) w pozwie wzajemnym z dnia 29 września 2015r. zażądał jedynie części należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokali w wysokości 11.861 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2014r. do dnia zapłaty. Tym samym Sąd nie mógł wyjść ponad żądanie i zasądzić wyższej kwoty. Mając zatem powyższe na względzie, Sąd zasądził na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) K. C. od powoda (pozwanego wzajemnego) P. Z. kwotę 11.861zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2014r. do dnia zapłaty.

Kosztami procesu z powództwa wzajemnego Sąd w całości obciążył powoda (pozwanego wzajemnego) P. Z., szczegółowe rozliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu przy ustaleniu wynagrodzenia dla pełnomocnika pozwanego (powoda wzajemnego) na poziomie dwukrotności stawki minimalnej.

/-/ Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku postanawia doręczyć pełn. stron,
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 4 września 2019 r. /-/ Małgorzata Małecka